"Stora mustaschen" har redan hunnit upp i **sin hängmatta i skuggan af ett fikonträd. Från i huset och den nyss hitflyttade "mannen med ormögat" gå in i salongen och spela orgel och sjunga psalmer. Den sistnämnde är en märkvärdig uppenbarelse. Man vete icke om han** är en förrymd lönmördare eller en annan skojare. Han gör emellertid ett osympatiskt intryck på alla.

Luften är pinsamt kvaf. Du anstränger dig fåfängt att inandas ett djupt andedrag. Bröstet kännes liksom hårdt insnärjdt i något. Bortåt eftermiddagen kan det ibland hända, att du träffas af en vindfläkt, men denna svalkar icke dina brännande kinder. Den är het, som om den komme från en i närheten uppgjord eld. Eftermiddagen bortsofves också ända till klockan fem, när du intager en lätt "supper". Luften är nu svalare, men det är ändå för varmt att hafva rocken på.

Efter att hafva suttit inne hela dagen kan det vara behöfligt för dig att på kvällen komma ut i staden och se dig om. En söndag där nere är allmänt erkänd för att vara den tråkigaste dagen under hela veckan. Inga nöjen och inga förströelser, så vida du icke vill gå på Town Hall på kvällen och lyssna till en s. k. sacred concert. Men roligare kan du hafva. Jag har varit där två gånger, det är liktydigt med två gånger för mycket. Orgelspelet är utmärkt men sången — sången! Tänk dig några gamla katolska tanter — som för att kväfva köttets lidelser synbarligen left på osyradt bröd de sista trettio åren — komma fram och föredraga andliga sånger. Viljan är nog god, men kraften är för ringa. Du tittar i smyg efter dörren och tänker att smita från alltsammans, men, o ve, dörren är stängd. Den vördnadsvärda frun vid sidan om dig har med kvinnans skarpa blick genomskådat dina låga afsikter och ger dig ett kallt, förebrående ögonkast. Till straff för din nyfikenhet måste du nu sitta där ända till klockan tio.

Nej, följ mig i stället ut i gator och gränder och se på folklif och slagsmål eller lyssna till vittnesmålen i kaffrernas frälsningsarmé. Detta är någonting för dig. — Ända till klockan nio på kvällen är det ett brokigt folklif på West Street, och du blandar dig gärna in i den myllrande människoskaran.

Hettan är nu betydligt drägligare, fastän den ändå är tillräcklig för att vidmakthålla perspiratonen. Om du känner dig trött, så tag plats hos mig i en ricksha (ett tvåhjuligt åkdon, som drages af en kaffer) och låtom oss åka hem. På verandan sitter fortfarande "den fete", nu lifligt resonnerande med ett par andra herrar. Konversationen rör sig om den politiska ställningen i Sydafrika. Ämnet är nog intressant, men det är för sent att börja deltaga i deras samtal. Du säger dem därför godnatt och går till hvila.

Min vän! Din dag är icke slut ännu. Den slutar icke förr, än du somnat. Jag vill ändå hoppas, att sömnen snart sluter dina trötta ögon, och att den varma natten icke håller dig vaken till kl. tre på morgonen, såsom det har händt mig ibland. Måtte äfven hungriga moskiter vara fjärran från ditt ansikte!

Afrikas sol har för längesedan gått ner bakom höjderna kring Durban. Under hela dagen har du suttit skyddad för dess strålar på det svalaste stället, du kunde finna. Du kan lätt göra dig en föreställning om, hvad det då vill säga att arbeta hårdt åtta timmar om dagen ute under bar himmel, när termometern visar 40 gr. C. i skuggan (och öfver). En känsla af obeskriflig trötthet gränsande till vanmakt upptager då din person. Temperaturen är ofta högre längre uppåt landet t. ex. i Ladysmith, men värmen är där lättare att uthärda. Luften är här hög och ren och nätterna kalla och icke så fuktig och tryckande som i Durban. Denna skillnad beror dels på den sistnämnda stadens ringa höjd öfver hafvet (endast 20 fot, då Ladysmith och Johannesburg ligga mera än 3,000 fot öfver hafvet), dels också därpå, att Durban är från ett par sidor omgifvet af höjdsträckningar.

Ja, kära läsare, har du haft tålamod nog att följa min beskrifning från början, så vill jag hoppas, att du nu fått en, om också svag föreställning om, hvad en sommardag i Durban är lik.

ARBETE OCH KAPITAL.

Efter *Ella Wheeler Wilcox.*

Nu visa böckerna en stor balans
emellan arbetet och kapitalet.
och taga lejonparten. Det är galet!
Förmätna gå de rika i sin glans

De räkna sig till godo i den tron,
att de förstått det hela genomdrifva,
betrakta arbetsfolk som fattighjon
och tro, att löner de för intet gifva.

Ju mer de få, dess mer sin ungdoms rön
de i sin yfverborenhet förgäta;
de tro, arbetar'n ej är värd sin lön,
de tro, han deras nådebröd för äta.

Barmhärtigheten ej kan mägla fred,
ej mäktar gifmildheten att förena. ä
Filantropin sin talan lägge ned!
Att rätta här kan rättvisan allena!

Slå upp din hufvudbok, o kapital!
Uppdela vinsten broderligt och lika!
Rättvisan ger dig intet annat val,
och sedan endast tjufvarne bli rika!

Jakob Bonggren.

Kejsare och Eremit.

En historisk gåta.

Dog tsar Alexander I den 19 november 1825 i Taganrog och blef begrafven i Peter-Pauls-katedralen eller lät man i hans ställe begrafva kuriren Maskov, och lefde han själf som eremit i Sibirien under namn af Theodor Kosmitch?

I en af de senaste numren af "Revue historique" i Petersburg sysselsätter sig storfursten Nicolaus Michaelovitch, hvilken redan utmärkt sig genom talrika historiska arbeten, med legenden om Alexander I:s död.

Man känner det tillstånd af religiös mysticism, som bemäktigade sig Alexander I vid hans återkomst från Paris och vid tidpunkten för hans vänskap med fru de Krudener. I många omgånger uttryckte han sin önskan att afstå från kronan. År 1819, då han i Krasnoie-Selo för första gången meddelade sin bror Nicolaus om den andre brodern, storfursten Constantin Pavlowitchs afsikt att afstå från tronföljden, tillade han:

— Hvad mig beträffar, har jag beslutit att afstå från de plikter, som åligga mig och att draga mig tillbaka från världen. Europa har nu mer än någonsin behof af unga, energiska och kraftfulla monarker, och jag är inte mer hvad jag fordom var. Jag finner, att det är min plikt att aflägsna mig i tid.

År 1825 uttryckte han en önskan att besöka Krim, ehuru träskfebern grasserade i detta land och alla läkare afrådde honom därifrån. Han framhärdade i sitt beslut, och just som han skulle resa, förändrade han successionsordningen utan att offentliggöra beslutet därom. Då furst Galitzin före hans afresa till Taganrog fäste hans uppmärksamhet på, att det var farligt att lämna efter sig så viktiga handlingar utan att kungöra dem, svarade han:

— Låtom oss förtrösta på Gud! Han skall göra allt bättre än vi svage dödlige.

Den 3 november 1825, just som han återkom från Krim till Taganrog — sjuk, försäkrar historikern; välmående påstår legenden — mötte han nära Orechow kuriren Maskov, hvilken medförde statshandlingar från Petersburg. Kejsaren tog papperen och gaf kuriren order om att följa honom till Taganrog. Kort därefter störtades Maskow genom oförsiktigheten af en postiljon från åkdonet — den ryska telegan — och föll så olyckligt, att han dog på fläcken. Kejsaren, som var vittne till tilldragelsen, bad sin läkare Tarassov att ge den sårade alla upptänkliga omsorger, men det var förgäfves

"Sedan han hört min rapport," skref doktor Tarassov, "utgöt kejsaren bittra tårar. 'Hvilken olycka!' sade han. 'Jag saknar denne man.' Därpå tog han en ringklocka på bordet och skakade den. Jag drog mig tillbaka. Då jag lämnade rummet, öfverraskades jag af det uttryck, som kejsarens ansikte afspeglade. Jag kände hans utseende väl, då jag under flere år studerat detsamma. I detta ögonblick hade han ett oroligt och sjukligt drag, hvilket liknade en nervös skälfning."

Fjorton dagar därefter erfor Europa Alexander I:s död, och genast uppstod vid hofvet, i armén och bland folket tron, att tsaren icke var död och att han gått i frivillig landsflykt till Sibirien. I alla händelser var man i Maskovs familj alltjämt öfvertygad om att kuriren begrafts i Peter-Pauls-katedralen i kejsarens ställe.

Storfursten berättar, att han 1902 frågade en ättling af Maskov, sonson till kuriren, och denne intygade, att denna tradition fortlefde i hans familj och att alla dess medlemmar satte tro därtill.

Hvad blef det af Alexander I?

Sedan kejsaren tvungit generalerna och läkarne i sin svit att antaga utbytet med Maskov, försvann kejsaren och tillbragte sitt återstående lif i Sibirien under förklädnad af en eremit, hvilken antog namnet Theodor Kosmitch.

För att erhålla så noggranna underrättelser som möjligt, skickade storfurst Nicolaus Michaelovitch två gånger en af sina sekreterare, Lachkov, till Sibirien. Denne aflade en skriftlig rapport om de upplysningar han inhämtat. Den gamle Theodor Kismitch uppträdde i Sibirien under loppet af år 1827, bebodde åtskilliga platser, där man ännu kan se eremitceller, i hvilka han haft sin bostad. Han förde en munks grubblande och tillbakadragna lif, vördad af hela folket, och utan att för någon lefvande själ yppa hemligheten af sin verkliga person. Denne eremit mottog ofta besök af ärkebiskopar och resande af hög rang, i synnerhet sedan han antagit inbjudningen af en rik köpman i Tomsk, Khromov, hos hvilken han lefde från 1859 till sin död.

Storfurstens utskickade frågade Khromovs äldsta dotter, hvilken hade varit den gamle Theodor Kosmitchs favorit.

Hon berättade, att hon och hennes mor en dag aflagt besök hos gubben. Han gick med militäriska steg på en äng. Så snart han fick syn på dem, sade han:

— Så här strålande väder var det den dag jag afstod från samhället. Hvar jag var och hvem jag var? Lika godt, nu är jag på er äng.

En dag hade Kosmitch besök af en ung dam och en officer i husaruniform. Officeren liknade dåvarande arfprinsen, storfursten Nicolaus Alexandrovitch. Då de togo farväl, kysste husarofficeren eremitens hand.

Eremiten kom därpå med strålande ansikte till Khromov och sade:

— Farfäderne hafva känt mig som en helt annan än nu, fäderna hafva känt mig, barnen hafva känt mig, och så här finna sonsönerna mig!

Storfurst Nicolaus tror dock icke, att denna legend hvilar på någon riktig grund. Han uttrycker till och med sin förvåning öfver att en af Alexander I:s bäste historiker, Schilder, icke är långt ifrån att antaga denna legend för ett historiskt faktum.

En hög person, som diskuterade denna sak med Schilder, yttrade:

— Jag gillar möjligheten af alla edra gissningar angående Alexander I:s försvinnande, utom en, hvilken är väsentlig och synes oantaglig. Hur vill ni att man kan antaga, att man kan "trolla bort" en kejsares lik!

Vid omtalandet af denna episod tillägger storfursten, som dock ger sig sken af att själf inte tro på legenden:

— Jag tycker inte att det fanns något trolleri. Sådan var Alexander I:s vilja och hans trogna tjänare endast utförde hans befallningar.

Storfursten uttalar en förmodan hvem Theodor Kosmitch verkligen var. Det skulle ha varit en halfbror till Alexander I, en oäkta son till Paul I, hvilken denne haft före sitt giftermål i en förbindelse med änkan efter Michael Czartoxiszki.

Denne kejsaresons död har dock varit konstaterad 1704 under en resa till Indien, hvilken han gjorde som marinlöjtnant.

Trots alla invändningar skulle dock, så länge man inte känner den sibiriske eremitens identitet, hypotesen att han var tsar Alexander, väl kunna uppehållas.

Förvånande är exempelvis följande rader, som kejsarinnan Maria Feodorovna, Nicolaus I:s gemål, skref i sin dagbok under sin kröning den 15 augusti 1826.

"Då jag såg folket, kunde jag inte afhålla mig från att tänka på hvad den aflidne tsaren sade mig, då han talade om sin afgång från tronen: 'Hvad jag skall ha roligt, då jag ser er gå förbi och då jag i hopen, klädd som en mujik, ropar till er mitt hurra, i det jag svänger min mössa i luften.

Jag hade lust att slå honom hvarje gång han talade till mig på det sättet."

Alexander I:s förvandling ligger helt och hållet i den ryska karaktären. Tsaren hade ett stort brott, sin faders mord, att försona, hvilket det stått i hans makt att förhindra. Likasom Nikita i "Mörkrets makt", som Raskolnikov i "Brott och straff", som så många andra personer hos Ostrovski och Pissemski försonar Alexander I frivilligt den tunga bördan af ett förflutet, hvilket kvarlämnar så många samvetskval.

Historikern Schilder slutar sitt arbete med följande ord:

Om de fantastiska förmodandena och de folkliga traditionerna kunde stödja sig på positiva grunder, skulle den sålunda framställda verkligheten öfvergå alla poeters uppfinningar. I alla händelser skulle ett dylikt lif kunna tjäna till ämne för en oförliknelig dram med en tragisk epilog, hvars bevekelsegrund vore försoning. Under denna nya bild, hvilken alstrats af folkets fantasi, skulle kejsar Alexander, denna sfinx, hvilken förblifvit ogenomträngligt ända till grafven, förkroppsliga den mest tragiska personligheten i ryska historien och hans plågsamma jordelif skulle krönas med en apoteos på andra sidan grafven, insvept i hemlighetens skimmer.

Markisinnan Pompadours bref.

Det är ju mindre vanligt, att en liten slaktardotter svingar sig upp till ett lands mäktigaste dam, mäktig icke blott inom politikens värld, utan jämväl tonangifvande inom konstnärliga och litterära kretsar. Vid ett dylikt kvinnoöde dröjer man gärna, och det är därför helt naturligt, att man i Frankrike och Tyskland med stort intresse omfattar den samling af madame de Pompadours bref, som nyligen där utgifvits i vackra upplagor.

De ifrågavarande brefven, till antalet öfver 150, äro riktade till statsmän, lärde, diktare, generaler, höffolk och väninnor. De innehålla icke oviktiga bidrag till kännedomen om Ludvig XV:s tid och dess händelser; och framför allt lämna de en intressant karaktäristik af en kvinna med stor älskvärdhet, spiritualitet, skarpsinnighet och därtill naturligtvis ock med många svagheter.

När fröken Jeanna Antoinette Poisson blifvit gift och hette fru d'Etoiles, kom hon genom sin man i beröring med en kammartjänare hos **Ludvig XV**, och det dröjde icke länge förrän dennes skildringar från hofvet hade satt åtskilliga griller i hufvudet på den unga frun. Hon föresatte sig ingenting mindre än att blifva kungens älskarinna och därigenom också hofvets verkliga drottning. Tack vare kammartjänarens skickliga spel och sina egna förföriska egenskaper hade hon snart nått sitt mål och som första stora erfarenhet fått lära sig, att äfven i de kungliga salarne allt icke är guld som glimmar. Under sin allsmäktighets första tid skrifver hon sålunda till markisinnan de Fontenailles bl. a. följande:

"Jag står ensam midt ibland alla dessa 'stora herrar', som hata och förakta mig. Hvad fruntimmerna beträffar, så är konversationen med flertalet af dem så fadd, att jag alltid får migrän på kuppen. Deras fåfänga, deras högmod, deras småaktiga uppfattning, äro outhärdliga. Denna min mening måste jag naturligtvis behålla för mig själf, och det gör mig icke lyckligare. Först nu vet jag, att äfven konungar kunna gråta som vanliga dödliga. Hvad mig själf beträffar, så gråter jag ofta öfver den ärelystnad, som fört mig hit, och den äregirighet, som håller mig kvar här. Beklaga min svaghet, kära väninna!

Det påstås, att kungen af Monomotaza har femhundra hofnarrar, som ständigt måste följa honom för att hålla honom vid godt lynne. Ludvig XV har femhundra apor som dag efter dag omgifva honom utan att kunna muntra upp honom. Han skrattar ytterst sällan och är nästan lika svårmodig som jag. Hvad jag beklagar dessa jordens gudar, hvilka man anser vara så lyckliga! Endast sann vänskap skulle — i vida högre grad än kärleken — kunna skänka dem tröst. Men kungarne ha inga vänner, och de flesta bland dem äro heller icke värda vänskap. Därför äro de också omgifna endast af slafvar och smickrare."

Man träffar esomoftast i brefven på klagovisor af liknande slag, men gång efter annan måste den goda markisinnan konstatera sin svaghet; hon är icke i stånd att med ett raskt beslut slita sig bort från det lif, som hon i grund och botten föraktar och som i ensamma stunder förefaller henne vara öfvervåldigande tomt och vidrigt på grund af alla de dåliga egenskaper, som i rikaste mån frodas inom detsamma. I bref till markisinnan de Blagni förklarar hon, att lifvet förlorat all sin lockelse för henne. Hon tycker, att "människorna ha två själar, en till att förstå det goda och en till att utföra det onda."

Till en början hade markisinnan föga intresse för politiken, och det var först på kungens flere gånger lifligt uttryckta önskan som hon började syssla med politiska ting för att kunna gifva sin höge älskare välbehöfliga råd och vinkar. Det dröjde dock icke länge förrän markisinnan alltmera fick de politiska trådarna i sina händer. Ministerråden höllos ofta i hennes budoar, hon lade intriger med lif och lust, störtade ministrar och utnämnde nya, gaf sändebuden förhållningsorder och läxade upp generaler.

Pompadour tyckte icke om krig, och hon hade ju en särskild anledning därtill i de mindre lyckliga händelserna under Frankrikes dåvarande strider med Preussen och England. En gång skref hon till marskalken af Sachsen bl. a.:

"I går hölls här Tedeum med anledning af segern vid Lawfelt. Denna ceremoni förefaller mig vara ett hån mot Gud. Det är alldeles som om man skulle prisa en far för att han lyckats strypa sina barn. I stället för att tacka Gud för en seger, som kostat så många människolif, borde man, efter min åsikt, bedja honom om förlåtelse. Det vöre, efter hvad det förefaller mig, vida naturligare."

Markisinnan är religiös, men icke bigott. Hon träder t. o. m. ganska energiskt i harnesk mot kyrklig fanatism och skumögdhet. Mängen gång påyrkar hon i sina bref, hvilka faror prestregementet innebär, icke blott för Frankrike, utan för hela mänskligheten. Hon understryker mycket skarpt att "presterna äro till för att bedja, icke för att regera". Fromleriet kallar hon "en de små själarnas sjukdom", som hos högt ställda personer lätt för till förföljelselusta, hos folk i ringare samhällsställning till ofördragsamhet och fanatism. Hon anför som bevis för sin åsikt, att stora män sällan gjort sig kända såsom religionsfanatici. "Vi skola älska Gud och dygden, men allt det myckna bedjandet kunna vi gärna öfverlåta åt munkarne, som icke ha annat att göra."

"Jag älskar religionen af hela mitt hjärta — skrifver markisinnan till grefvinnan Brezee — men jag kan icke förmå mig att älska eller ens högakta dess tjänare, sedan jag lärt känna dem på närmare håll."

När ärkebiskopen af Paris vände sig till markisinnan med en bön, att hon måtte lägga sig ut med den med fördrifning från Frankrike hotade jesuitorden, fick han ett synnerligen peppradt svar, däri Pompadour bad att för all del bli förskonad från allt tal om jesuiterna. De ha, efter hvad hon säger sig nogsamt ha lärt känna, alltid varit "konungars och staters gissel, som man icke borde ha fördragit". Hon ber ärkebiskopen komma ihåg, att jesuiterna äro en landsfara och att han i främsta rummet är fransman och först i andra rummet biskop, hvadan han bör tänka på att först se till sitt lands väl och först därefter till påfvedömets. Sedan hon på detta ampra sätt tagit den myndige prelaten i upptuktelse, slutar hon sitt bref lustigt nog med följande ord: "Men Ni är ju i alla fall min själasörjare, och därför utbeder jag mig Eder faderliga välsignelse."

HVEMS YRKE HAR DE LÄNGSTA ANORNA?

Ett handtverkslag en afton satt
Och "tutade" i långa banor.
Bland prat man fick på frågan fatt:
"Hvems yrke har de längsta anor?"

Högtidligt uppsteg skräddar Döf:
"Vi skräddare ä' äldst! — Beviset?
Jo, Adam gjorde skört af löf,
Till klädnad uti paradiset."

"Nej, skräddare, sitt still och drick!
Mitt yrke har dock anor flera", —
Sa' krukomakar'n mäster Klick, —
"Ty Adam formad blef af lera".

Ljusstöpar Talg tog en pris snus
Och sa': "Mitt yrke äras borde,
Ty Herren sade: Varde ljus!
Och ljus var det, som först man gjorde."

DR. MILES' ANTI-PAIN PILLS FOR Headache

FOR NEURALGIA, SCIATICA, RHEUMATISM, BACKACHE, PAIN IN CHEST, DISTRESS IN STOMACH, SLEEPLESSNESS

TAKE ONE of the Little Tablets AND THE PAIN IS GONE

They Relieve Pain Quickly, leaving no bad After-effects

25 Doses 25 Cents Never Sold in Bulk

I have Headache Try One

FRITT

GULD UR OCH RING FRITT!

Äkta guldplätteradt ur med amerikanskt verk, garanteradt korrekt, liknar äkta guld-ur med 25 års garanti; också en guldplätterad ring med gnistrande juvel; fritt till den, som säljer 24 juvelartiklar för 10c stycket. När de äro sålda, sänd $2.40, och ur och ring sändes af oss. Skrif i dag till:

COLUMBIA NOVELTY CO. Dept. 380. East Boston, Mass.

Till salu. Kom till Södra Texas, hemökarens paradis, till Nueces County, och besök Corpus Christi Golfens Neapel. Beträffande efterfrågan af land, är Södra Texas onekligen denna stora nations sista och största återstående landedel, som nu upptäckes af 80 mill. människor. Landet är billigt, produktivt. Det gifver hälsa och välstånd åt den, som arbetar sig ihjäl i de torra landen i norr och öster. Vi hafva farm- och trädgårdstracts af alla storlekar, också kolonisationsregendomar. För beskrifvande litteratur, priser etc. tillskrif Chas. A. Meuly & Co., Corpus Christi, Tex.

Svensk Bokhandel.

LISTA NO. 1.

Ordbok. *Engelsk-Svensk och Svensk-Engelsk.* Med fullständig uttalsbeteckning, äfvensom med utförliga underrättelser rörande brefskrifning, omfattande affärsbref, umgängesbref, rekommendationsbref etc., med formulär både på svenska och engelska, utgifven af *Fred Lönnkvist.* Rikt illustrerad. 842 stora kvartsidor, elegant inb. ... $1.25

Ordbok. *Svensk-Engelsk och Engelsk-Svensk.* Reviderad och tillökad, innehållande 785 sidor. Smakfullt inb. 75c

Ordbok. *Svensk-Engelsk.* Fick-format. Innehållande omkring 18,000 svenska ord med engelsk tolkning, jemte svensk-engelsk brefställare, etikettens regler eller sättet att vara, allmännyttiga underrättelser, affärsformulär, m. m. 2¾x5¾ tum. 192 sidor. I fint clothband ... 35c
Do., Maroccoband med guldsnitt ... 50c

—*Engelsk-Svensk.* Fick-format. Clothband ... 35c
Do., Maroccoband med guldsnitt ... 50c

—*Engelsk-Svensk och Svensk-Engelsk.* Fick-format. Clothband ... 50c
Do., i marocco ... 75c

Swedish-English Conversations Teacher med fullständig uttalsbeteckning. En vägledning för nybegynnare, invandrare och andra, som inom kort tid vilja lära sig läsa, skrifva och tala det engelska språket. Pris i papperomslag ... 35c
Do., i clothband ... 75c

Nilsson, Olaf A. *Nordamerika.* Geografisk och statistisk handbok för Amerikas svenskar. 224 sidor ... 40c

Guitarkiangen. En samling af lifliga sånger satta med ackompagnemang för guitar. Vackert bunden i cloth ... 75c
Do., i marocco med guldsnitt ... $1.00

Strömkarlen. Praktisk lärobok för violin ... 50c

Svenska Bilder och Vrångbilder. Humoresker, skizzer och berättelser, af Sigurd. I–II del. 390 sidor ... 60c

Sällskapsspelet "Vitterlek" är ett familjetidsfördrif, hvari så väl äldre som yngre kunna deltaga. Tryckt i två färger. Pris pr. lek ... 40c

LISTA NO. 2.

Heidenstam, G. von. *Swedish life in town and country.* With 16 fine illustrations. 270 pages, cloth bound ... $1.50

Fletcher, C. R. L. *Gustavus Adolphus and the struggle of protestantism for existence.* Illustrated. 316 pages. cloth bound ... $1.50

Bain, Nisbet R. *Charles XII and the collapse of the swedish empire 1682–1719.* Illustrated. 329 pages, cloth bound ... $1.50

Svensk-Amerikansk Kokbok, upptagande så väl svenska som engelska rätter, på båda språken. En oumbärlig hjälpreda för husmödrar samt kokerskor i amerikanska familjer. Kartonerad ... $1.25

Svensk-Amerikansk Handbok i Kokkonsten. Sättet att bereda 150 sopper af kött, fisk, frukt, mjölk, etc., med hvad dertill tillbehör ... 25c

Svensk-Amerikanska Hönsboken. Handledning i skötseln af höns, ankor, gäss, kalkoner, pärlhöns och påfåglar. 72 illustrationer. Häftad ... 40c

Blanche, August. *Hyrkuskens Berättelser.* 340 sidor ... 50c

—*Vålnaden.* Roman. Två delar. 464 sidor ... $1.00

Hand-Biblar. Svenska upplagan med förklaringar. Försedd med en fullständig serie nya karter, som illustrera Palestina och det angränsande landets geografi från tidigaste dagar med de allra nyaste upptäckterna äfven inbegripna.

Style 75 S.—Bunden i äo Satin, förgyld titel å ryggen, skarpa hörn, röda kanter ... $1.25

Style 76 S.—Bunden i fransk marocco, mjuk, förgyld titel å rygg och pärmar, runda hörn, röda kanter under guld ... $2.00

Style 77 S.—Bunden i "Imperial Seal", "Divinity Circuit", förgyld titel å rygg och pärmar, röda kanter under guld ... $2.50

Hemlands-Klockan. Andliga sånger med musik. Clothband ... $1.00

C. RASMUSSEN PUB. CO.,
722-724 So. 4. St., - Minneapolis, Minn.